

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 129/2012-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. marca 2012 predbežne prerokoval sťažnosť R. S., t. č. vo väzbe, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky uzneseniami Okresného súdu Nitra sp. zn. 6 Tp 301/2010 zo 4. augusta 2011 a sp. zn. 6 Tp 121/2011 z 15. decembra 2011, ako aj uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 3 Tpo 49/2011 z 27. decembra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť R. S. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. februára 2012 doručená sťažnosť R. S., t. č. vo väzbe (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uzneseniami Okresného súdu Nitra sp. zn. 6 Tp 301/2010 zo 4. augusta 2011 a sp. zn. 6 Tp 121/2011 z 15. decembra 2011 (ďalej len „uznesenie zo 4.

augusta 2011“ a „uznesenie z 15. decembra 2011“), ako aj uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 3 Tpo 49/2011 z 27. decembra 2011 (ďalej len „uznesenie z 27. decembra 2011“).

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol: „1) Vyšetrovateľ PZ Okr. riaditeľstva PZ v NR, svojim uznesením ČVS: ORP-329/OEK-NR-2008, v zmysle § 206 odst. 1 Tp zo dňa 6. 3. 2008, mi bolo vznesené obvinenie, ktoré bolo doručené mne dňa 31. 10. 2011, čo je v hrubom rozpore už s citovaným § 206 odst. 1 TP. To znamená, že do väzby som bol vzatý ako svedok, bez vznesenia obvinenia, tak, ako to vyžaduje zákon. Týmto konaním a vzneseným uznesením OS v NR sp. zn. 6 Tp 301/2010 zo dňa 4. 8. 2011. Tiež pochybil aj KS v NR, kde svojim uznesením sp. zn. 3 Tpo/49/2011, zamietol moju sťažnosť proti uvedenému uzneseniu OS, a tým verifikovalo protiprávne rozhodnutie tohto súdu. Touto hrubou procesnou chybou, boli porušené moje zákonné a ľudské práva, stanovené nielen trestným poriadkom, ale aj Ústavou SR, tým aj Dohovorom o ľudských právach a slobodách.

2) Ďalej chcem poukázať na protiprávne konanie OS v NR, ktorý sa dostatočne nevysporiadal so skutočnosťou, že vzatie do väzby musí predchádzať zo zákona vznesenie obvinenia na konkrétnu osobu a konkrétny čin a uvedený návrh musí obsahovať vecné, ako i materiálne podmienky, nutné pre rozhodnutie o väzbe. Tu chcem poukázať, že uvedené podmienky neboli splnené, ani pri vzatí do väzby, ani pri ďalších rozhodovaniach o prepustení z väzby, ktoré OS v NR vo svojom uznesení sp. zn. 6 Tp 121/2011 deklarujú. Dôkaz, že OS pochybil, konal protiprávne a porušil moje práva, hlavne právo na slobodu a právo na obhajobu, dokumentuje skutočnosť, ktorú uvádzam v bode č. 1, kde vznesené obvinenie z 6. 3. 2008, ČVS-ORP 329/OEK-NR-2008, ktoré bolo už vykonštruované a účelovo pripravené, ešte v čase, keď bežalo trestné oznámenie na neznámych páchatel'ov, z toho istého dňa a pod tým istým spis. číslom, už bolo toho dňa vznesené obvinenie na konkrétne osoby, včítane mňa, a to v procesnom postavení svedka, čo je nonsens v slovenskom práve a je to trestuhodný a neetický postup, ktorý nemá oporu v právnych normách SR. Z uvedeného je jasné, účelová konštrukcia na zdiskreditovanie a zdiskriminovanie mojej osoby. Aj z uvedeného konania OČTK, ale aj súdu, vyplýva hrubá procesná chyba.

3) *Obdobne protiprávne postupoval aj OS a KS v NR, aj pri mnohých mojich žiadostiach o prepustenie z väzby na slobodu, ktoré bezdôvodne všetky zamietal, vid' uznesenie OS v NR sp. zn. 6 Tp 121/2011 zo dňa 15. 12. 2011, ako i uznesenie KS v NR, sp. zn. 3 Tpo/49/2011, zo dňa 27. 12. 2011.*

4) *Tiež poukazujem na skutočnosť, že OS v NR, nebola dodržaná zásada proporcionality, nakoľko v medzinárodnom vydávacom rozkaze, súdom VB, boli uvedené dôvody vydania mojej osoby do SR s tým, že podám svedectvo trestuprávnej veci a vydám veci, ktoré by som eventuálne mohol mať, a ktoré sa týkajú uvedenej trestnej veci. Avšak OS v NR vôbec nebral do úvahy túto skutočnosť a nenaplnil dôvody vydávacej väzby a rozhodol protiprávne len o mojom vzatí do väzby, kde hrubým spôsobom porušil vyššie spomínanú zásadu proporcionality. Tu tiež poukazujem na hrubú procesnú chybu.*

5) *V ďalšom chcem poukázať na nezákonný návrh na predĺženie lehoty trvania väzby sp. zn. Kv 92/2009, zo dňa 27. 1. 2012, podaným Kraj. prokuratúrou v NR, kde sp. zn., ako je uvedené vyššie, nie je adekvátna a aktuálna k uvedenému trest. činu, nakoľko uvedený trestný čin bol spáchaný v r. 2008, kde bolo začaté aj trestné stíhanie, t. j. že príslušná prokuratúra mala byť Okr. prokur. a tá mala vykonávať dozor v uvedenom prípade a je nepochopiteľné, že v návrhu na predĺženie väzby sa objavuje Kraj. prokur. v NR, a to návrhom, sp. zn. z r. 2009, čo je účelová konštrukcia pri zlyhaní proces. postupov celého OČTK a týmto Kraj. prokur. neetickým spôsobom zasahuje do trestnoprávneho procesu v snahe za každú cenu udržať ma vo väzbe, hoci som nevinný a svoju výpoveď a svoje svedectvo som jasne preukázal. V uvedenom návrhu prokuratúry na predĺženie väzby sa nesprávne uvádza, že som o trestnom stíhaní vedel, a že som bol v telef. kontakte s vyšetrovatelkou a napriek tomu som opustil územie SR. Toto nie je pravdou, čo sa dá ľahko dokázať výpisom presných hovorov u môjho mobil. operátora, a tiež som podrobne popísal celé merito veci a moje postavenie v nej, takže je irelevantné tvrdenie prokurátora KP v uvedenom návrhu, že som tak konal úmyselne sa vyhnúť trestnému konaniu. Práve naopak, tak ako to potvrdzuje priebeh celej udalosti, som bol účastný v uvedenej kauze len okrajovo, ako vodič, ktorý urobil dopravnú službu, svojmu známemu, obvinenému V. Tiež je neopodstatnené tvrdenie prokurátora, že najmä na závažnosť a rozsah trestnej činnosti, nemohol vyšetrovateľ skončiť vyšetrovanie v zákonom dovolenej lehote väzby, lebo prípad je jednoduchý a jasný od samého začiatku a pri riadnom konaní OČTK mal byť v tejto*

lehote ukončený, lebo je preukázaný čin a jeho aktéri, a je zavádzajúce moju osobu silou mocou vtlačiť do uvedeného prípadu. Je irelevantné tvrdenie prokurátora v závere návrhu, že by mojím prepustením na slobodu, mohlo byť zmarené, alebo sťažené dosiahnutie účelu trestného konania, a že naďalej trvajú dôvody väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. a Tp trest. poriadku, a že predovšetkým existuje odôvodnená obava, že by som mohol v prípade prepustenia na slobodu ujsť, alebo sa skrývať, aby som sa tak vyhol trestnému stíhaniu, alebo trestu. Je to bezdôvodné, účelové a protiprávne tvrdenie, nakoľko ja sám som sa prihlásil úradom VB a súhlasil som s vydaním do SR za účelom podania svedeckej výpovede v uvedenom trestnoprávnom konaní. Po vydaní do SR som spolupracoval s OČTK aj súdom a podal som hodnoverné a relevantné svedectvo o celej veci. Čiže je nepravdivé a neopodstatnené tvrdenie prokuratúry, ktorá je v prípravnom konaní garantom mojich práv a pri tom neberie do úvahy skutočnosti a vážne procesné chyby, ktoré preukazujú moje nezákonné držanie vo väzbe.

To znamená, že celý návrh na predĺženie trvania lehoty väzby je účelový a protiprávny a vážne prehlbuje už tak porušené moje zákonné a ľudské práva, nakoľko som nezákonne držaný vo väzbe a to hrubým svojvoľným a arbitrárnym konaním OČTK a súdov.

Na základe uvedených skutočností a preukázaných hrubých procesných chýb, vás žiadam o zrušenie v tejto sťažnosti uvádzaných uznesení Okr. súdu a Kraj. súdu a okamžité prepustenie mojej osoby z väzby na slobodu.“

Následne sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby vydal nález, v ktorom vysloví, že:

„1) Ruší uznesenie OS v NR sp. zn. 6 Tp 301/2010 zo dňa 4. 8. 2011

2) Ruší uznesenie OS v NR sp. zn. 6 Tp 121/2011 zo dňa 15. 12. 2011

3) Ruší uznesenie KS v NR sp. zn. 3 Tpo 49/2011 zo dňa 27. 12. 2011

4) Prepustí moju osobu z väzby na slobodu pre porušenie mojich zákonných a ľudských práv a na základe uvedených procesných chýb.“

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažovateľ vo svojej neperfektnej sťažnosti namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy uzneseniami okresného súdu zo 4. augusta 2011 a z 15. decembra 2011, ako aj uznesením krajského súdu z 27. decembra 2011. K porušeniu uvedených práv malo dôjsť v dôsledku toho, že:

- uznesenie o vznesení obvinenia proti nemu zo 6. marca 2008 mu bolo doručené až 31. októbra 2011 v rozpore s § 206 ods. 1 Trestného poriadku,

- *okresný súd sa dostatočne nevysporiadal s jeho námietkami, že pri rozhodovaní o jeho vzatí do väzby, ako ani pri „ďalších rozhodovaniach o prepustení z väzby, ktoré OS v NR vo svojom uznesení sp. zn. 6 Tp 121/2011 deklarujú“, neboli naplnené „vecné, ako i materiálne podmienky“,*

- súdmi zúčastnenými na rozhodovaní v jeho veci boli bezdôvodne zamietnuté jeho žiadosti o prepustenie na slobodu,

- v konaní o vydávacej väzbe postupoval okresný súd nesprávne, pretože v ňom nedodrжал zásadu proporcionality,

- Krajská prokuratúra v Nitre (ďalej len „krajská prokuratúra“) podala okresnému súdu nezákonný návrh na predĺženie lehoty trvania jeho väzby sp. zn. Kv 92/2009

z 27. januára 2010, pretože príslušnou ku konaniu v tejto veci mala byť Okresná prokuratúra Nitra.

K namietanému porušeniu sťažovateľových práv uzneseniami okresného súdu zo 4. augusta 2011 a z 15. decembra 2011, ako aj postupom krajskej prokuratúry pri podaní návrhu na predĺženie jeho väzby

Ústavný súd vo svojom rozhodovaní vychádza z ústavného princípu subsidiarity svojej právomoci vo vzťahu k všeobecným súdom vyplývajúceho z čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého rozhoduje o individuálnych sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb vo veci porušenia ich základných práv alebo slobôd v tých prípadoch, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

V tejto súvislosti ústavný súd opakovane zdôraznil, že trestné konanie od svojho začiatku až po jeho koniec je procesom, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií ochrany práv a slobôd môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietat' pochybenia znamenajúce porušenia práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy, ktoré neboli odstránené v jeho priebehu (napr. Zívala III. ÚS 3/02, Ölveczky III. ÚS 18/04, Mamonov III. ÚS 75/05, Karlin IV. ÚS 76/05).

Ústavný súd zastáva názor, že nie je iba jeho povinnosťou ako súdneho orgánu ochrany ústavnosti zabezpečovať v rámci svojej rozhodovacej právomoci ochranu základných práv a slobôd vrátane rešpektovania záväzkov vyplývajúcich z medzinárodných zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná. Túto povinnosť majú aj všeobecné súdy ako primárni ochrancovia ústavnosti (napr. III. ÚS 79/02).

Podľa § 34 ods. 1 Trestného poriadku obvinený sa môže od začiatku konania proti svojej osobe vyjadriť ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu, a k dôkazom o nich, má však právo odoprieť vypovedať. Môže uvádzať okolnosti, navrhovať, predkladať a obstarávať dôkazy slúžiace na jeho obhajobu, robiť návrhy a podávať žiadosti a opravné

prostriedky. Má právo zvoliť si obhajcu a s ním sa radiť aj počas úkonov vykonávaných orgánom činným v trestnom konaní alebo súdom.

Podľa § 34 ods. 4 Trestného poriadku sú všetky orgány činné v trestnom konaní a súd povinné vždy obvineného o jeho právach poučiť vrátane významu priznania a poskytnúť mu plnú možnosť na ich uplatnenie.

Podľa § 83 ods. 1 Trestného poriadku proti rozhodnutiu o väzbe je prípustná sťažnosť. Sťažnosť nie je prípustná, ak o väzbe rozhoduje odvolací súd alebo dovolací súd, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 185 ods. 1 Trestného poriadku opravným prostriedkom proti uzneseniu je sťažnosť.

Podľa § 185 ods. 2 Trestného poriadku sťažnosťou možno napadnúť každé uznesenie policajta okrem uznesenia o začatí trestného stíhania. Uznesenie súdu alebo prokurátora možno sťažnosťou napadnúť len v tých prípadoch, v ktorých to zákon výslovne pripúšťa, a ak rozhoduje vo veci v prvom stupni.

Podľa § 190 ods. 1 Trestného poriadku orgán, proti ktorého uzneseniu sťažnosť smeruje, môže jej sám vyhovieť, ak sa zmena pôvodného uznesenia nedotkne práv inej strany trestného konania.

Podľa § 190 ods. 2 Trestného poriadku ak lehota na podanie sťažnosti už všetkým oprávneným osobám uplynula a sťažnosti sa nevyhovelo podľa odseku 1, predloží vec na rozhodnutie

a) policajt prokurátorovi, ktorý vykonáva dozor nad zachovávaním zákonnosti v prípravnom konaní, a ak ide o sťažnosť proti uzneseniu, ku ktorému tento prokurátor dal súhlas alebo pokyn, jeho prostredníctvom nadriadenému prokurátorovi,

b) prokurátor alebo súd nadriadenému prokurátorovi alebo súdu.

Podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán

a) správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a

b) konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

Z uvedených ustanovení Trestného poriadku vyplýva, že proti uzneseniam okresného súdu zo 4. augusta 2011 a z 15. decembra 2011, ako aj proti nezákonnému postupu krajskej prokuratúry pri podaní návrhu na predĺženie väzby existujú účinné právne prostriedky v dispozičnej sfére sťažovateľa, predovšetkým podanie podnetu alebo sťažnosti. Rozhodovanie o týchto účinných prostriedkoch nápravy patrí do právomoci príslušného prokurátora alebo príslušného súdu, ktorí majú právomoc posúdiť všetky relevantné skutkové aj právne okolnosti daného prípadu, ako aj posúdiť prípadné procesné pochybenia vyšetrovateľa, krajskej prokuratúry či okresného súdu.

Sťažovateľ teda realizáciou svojich práv v priebehu uvedeného konania má možnosť účinným spôsobom namietat' porušenie svojich práv, a preto ústavný súd jeho sťažnosť v tejto časti pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

K namietanému porušeniu sťažovateľových práv uznesením krajského súdu z 27. decembra 2011

Sťažovateľ a namietal, že k porušeniu jeho práv došlo aj uznesením krajského súdu z 27. decembra 2011, ktorým tento súd zamietol jeho sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu z 23. septembra 2009 ako nedôvodnú.

Ústavný súd preto preskúmal uznesenie krajského súdu z 27. decembra 2011. Uznesením okresného súdu z 23. septembra 2009 sa ústavný súd zaoberal iba v rozsahu, v ktorom sa s ním stotožnil krajský súd. V rámci odôvodnenia svojho uznesenia z 27. decembra 2011 krajský súd uviedol: „Krajský súd v Nitre, ako nadriadený orgán, na

podklade riadne a včas podanej sťažnosti oprávnenou osobou, preskúmal podľa § 192 odsek 1 písmeno a/, b/ Trestného poriadku správnosť všetkých výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým mohol sťažovateľ podať sťažnosť a konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia a zistil, že sťažnosť nie je dôvodná...

Pokiaľ nadriadený orgán preskúmal predložený spisový materiál, zistil, že v prípade obvineného sú splnené materiálne i formálne podmienky väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a/ Trestného poriadku. Obvinený opustil územie Slovenskej republiky a ani za použitia všetkých dostupných prostriedkov nebolo možné zabezpečiť jeho účasť na úkonoch trestného konania. Až prostredníctvom európskeho zatýkacieho rozkazu bolo možné zabezpečiť jeho účasť. Námietky obvineného, uvádzané v písomných dôvodoch sťažnosti, že orgánom činnými v trestnom konaní napomáhal a označil ďalšie osoby, ktoré sa mohli zúčastňovať na prejednávanej trestnej činnosti, nie sú dôvodom na jeho prepustenie z väzby na slobodu. Dôvod väzby uvedený v § 71 odsek 1 písmeno a/ Trestného poriadku, teda tzv. útekovej väzby je daný tým, že obvinený sa vyhýbal trestnému stíhaniu a v mieste trvalého bydliska sa nezdržoval, pričom ani rodinný príslušníci a susedia nevedeli uviesť miesto jeho pobytu.

Súd I. stupňa sa pri jeho rozhodovaní o žiadosti obvineného o prepustenie z väzby na slobodu zaoberal, aj jeho žiadosťou o nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka. Názor obvineného vyslovený v písomných dôvodoch sťažnosti, že súd I. stupňa sa možnosťou nahradenia väzby týmto inštitútom nezaoberal sa nezakladá na pravde. V samotnej výrokovej časti napadnutého uznesenia súd I. stupňa postupom podľa § 80 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku vyslovil, že neprijíma návrh obvineného na nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka nad jeho osobou.

V odôvodnení napadnutého uznesenia súd I. stupňa sa zaoberal aj odôvodnením, prečo nenahradil väzbu dohľadom probačného a mediačného úradníka.

Tu aj nadriadený súd poukazuje na skutočnosť, že v prípade obvineného nie je dostatok takých skutočností, ktoré by boli dostatočným dôvodom na kladné vyhovie žiadosti obvineného tak o prepustenie z väzby na slobodu, ako aj alternatívne o nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka nad jeho osobou...“

Pri preskúmaní uznesenia okresného súdu z 15. decembra 2011 posudzoval krajský súd splnenie formálnych, ako aj materiálnych podmienok väzby. Keďže argumentácia sťažnosti bola zameraná predovšetkým na splnenie materiálnych podmienok väzby a síce spochybnenie trvania dôvodov tzv. útekovej väzby, krajský súd svoju prieskumnú právomoc zameral predovšetkým týmto smerom. Existenciu dôvodov tzv. útekovej väzby odôvodnil tým, že sťažovateľ sa trestnému stíhaniu vyhýbal, zdržiaval sa na neznámom mieste a opustil územie Slovenskej republiky, pričom jeho účasť na úkonoch trestného konania bolo možné zabezpečiť až po vydaní európskeho zatýkacieho rozkazu. Z odôvodnenia uznesenia okresného súdu z 15. decembra 2011, na ktoré krajský súd v uznesení z 27. decembra 2011 poukazuje, vyplýva, že sťažovateľ mal vedomosť od začiatku, že je proti nemu vznesené obvinenie a je orgánmi činnými v trestnom konaní hľadaný, napriek tomu o mieste jeho pobytu nevedeli ani jeho rodinní príslušníci a sťažovateľ opustil územie Slovenskej republiky. Jeho účasť na úkonoch trestného konania bola zabezpečená až prostredníctvom európskeho zatýkacieho rozkazu a pri jeho realizácii a vydávaní jeho osoby na územie Slovenskej republiky sťažovateľ využil všetky dostupné prostriedky na to, aby nebol vydaný, z čoho je zrejmá jeho snaha o vyhýbanie sa trestnému konaniu. Okresný súd v odôvodnení uznesenia z 15. decembra 2011 taktiež vo vzťahu k pretrvávaniu dôvodov väzby sťažovateľa uviedol, že pri svojom rozhodovaní prihliadol na závažnosť trestnej činnosti, ktorej sa mal sťažovateľ dopustiť, jeho predchádzajúci spôsob života, povahu prejednávaného trestného činu, ako i jeho následkov.

Z uvedeného vyplýva, že súdy zúčastnené na rozhodovaní v predmetnej veci predostreli celý súbor konkrétnych skutočností odôvodňujúcich dôvody tzv. útekovej väzby sťažovateľa, ktoré zhodnotil v ich vzájomných súvislostiach.

Z odôvodnenia uznesenia krajského súdu z 27. decembra 2011 nemožno vyvodit', že by sa nevysporiadal s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa adekvátne a preskúmateľne. Podľa názoru ústavného súdu je toto odôvodnenie ústavnoprávne akceptovateľné, pretože právne závery krajského súdu vyvedené pri aplikácii relevantnej právnej úpravy korešpondujú so skutkovými zisteniami, a tieto zistenia nie sú výsledkom

svojevôle, ale komplexného zhodnotenia všetkých skutkových okolností relevantných na rozhodovanie o väzobnej otázke.

S ohľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Nad rámec tohto odôvodnenia ústavný súd uvádza, že sťažnosť sťažovateľa nespĺňala všetky náležitosti predpísané zákonom, avšak vzhľadom na to, že bola pri predbežnom prerokovaní odmietnutá, bolo už bezpredmetné, aby ústavný súd pristúpil k zaslaníu výzvy sťažovateľovi na jej doplnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. marca 2012